

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 5. maliga serpana 1855.

List 27.

Precastitimu, prevzvišenimu knezu

DR. ANDREJU GOLLMAYR-JU,
nadškofu Goriškemu, prvostolniku ilirskemu,
o slovesni službini vpeljavi
v Gorici 24. rožnika 1855.

Gorica! dolgo že si žalovala
O zgubi nadpastirja — ljubljnika;
Lej, cara milost pa je v tolažnika
Ljubljenca drujga — Andreja ti poslala!
Vrlost že prve stopnje pokazala
Apostelna ti nov'ga je vladika:
Pzbral v nastop si je, lej, gód Kerstnika —
Ravnave seb' izvoljen'ga zerkala!

Andrej pripravljaj tak bo svoje ovčice
Nanj, ki na vek razdruži černe in bele,
De zvestim bat' ne bo se dné ločitve,
Readujte, bogljive! se té voditve:
Enkrat, ko rporne večin kës terpele,
Je vam gotov — raj večne veselice! Trebiski.

A n d r e j

po Božjim usmiljenji in po milosti sv. apostoljskiga Stola pokneženi viši škof Goriški,
sv. pisma Doktor,

vérnim Goriške škofije pozdravljenje in blagoslov
od Gospoda Jezusa Kristusa!

Po Božjim sklepu sim bil izvoljen, desiravno
nevredin, viši škof Goriške škofije. Ker dans to ime-
nitno od Boga mi zročeno službo nastopim, želim
vas, ljubi verni kristjani! s pričujočim listam ob
kratkih ogovoriti.

S službo, ktero sim nastopil, je sicer tudi
posvetna čast in vnanje poštovanje sklénjeno; tode
s to posvetno blišobo je tudi združena velika bu-
tara in ojster odgovor, ki ga bom mogel dati nar-
višimu Pastirju naših duš za vse moji skerbi zro-
čene ovčice.

Velike so dolžnosti, ki jih imajo škofje in
drugi duhovni pastirji po nauku sv. Pavla aposteljna.
Oni morajo biti neutrudljivi učenci ljudstva, verne
vsih stanov k spolnovanju njih dolžnost perganjati,
ter jih, kjer je potreba, svariti.

Dan današnji je služba škofov in duhovnov
veliko težji, kakor je bila v poprejšnjih časih, ko
so bili ljudje bolj uterjeni v veri, in so raji poslu-
šali duhovne pastirje, ker so bili prepričani, de so
duhovni pastirji namestniki Jezusa Kristusa in apo-
steljnov. V sedanjim času se pa mora od veliko
kristjanov reči, kar je nekđaj Bog Izraelcam po
preroku Jeremii očital: „Mene vir žive vode so za-

pustili in si luknjaste vodnjake skopali, kateri vode
deržati ne morejo“.

Dan današnji jih tudi v nizkih stanovih ne
manjka, kateri živo vodo Jezusoviga nauka zame-
tujejo, in se raji po naukih sveta ravnajo, to je,
služijo „poželenju mesa, poželenju oči, in napuhu
življenja“.

Naše dni ljudje močno tožijo, de so hudi časi,
de so razpóri in sovraštva med narodi, med sosedi
in med posameznimi ljudmi. Od kod to pride? Ve-
čidel od tod, ker vera med ljudmi peša, ker ljudje
v vsih rečeh le po svoji glavi ravnajo, ne pa po
naukih sv. vere.

Tudi v poprejšnjih časih so bili bogati in ubogi,
premožni in revni na svetu. Tode večidel vsi so po
nauku Kristusovim poznali Božjo roko, ktera ljudi
vodi, in to je storilo, de so bili v Božjo voljo
vdani in s svojim stanam zadovoljni ali vsaj poter-
pežljivi. Zdaj pa je veliko ljudi, kateri na Božjo
previdnost pozabijo, ktera nad vsakim človekam
čuje, enimu več, drugimu manj pozemeljskih darov
podeli, od katerih bodoljudje enkrat odgovor dati mogli.

Nadloge in revšina, terpljenje in bolezn, so
bile vseskozi na svetu in so zadevale mnogo ljudi,
tode ti so tolažbo najdlji v misli: To je Božja volja,
moje terpljenje ne bo vekoma terpelo; prišla bo
ura, ko me bo Bog po poti terpljenja perpeljal v
večno veselje. Zdaj pa ljudem poterpežljivosti manj-
ka, ker ne išejo pomoči in tolažbe per Bogu, am-
pak le per ljudéh in v posvetnih rečeh.

Dokler so besede, ki jih je Kristus Pilatu go-
voril: „Ti bi nobene oblasti do mene ne imel, ko
bi ti ne bilo od zgorej dano“, splošno veljavo med
ljudmi vsih stanov imele, so spoznali v oblastnikih
Božjo roko, od ktere oblast pride. V sedanjih ča-
sijh je pa veliko ljudi ta nauk sv. vere zapustilo, in
od tod pridejo prekucije, razpóri in sovraštvo med
ljudstvom in ljudstvom, vojske in druge nadloge,
ktere naše dni ljudi in cele narode tarejo, ter jih
ob časno in večno srečo perpravijo.

Vera nam tedaj ne kaže samo poti v večno
življenje, za ktero je človek stvarjen, temuč tudi
k časni sreči, k miru in zadovoljnosti veliko per-
pomore, zmanjša in polajša nadloge, katerim se na
tem svetu, v dolini solz, nihče popolnoma umakniti
ne more.

Vera dan današnji posebno med omikanimi
ljudmi po mestih peša, tode tudi med ljudmi nizki-
ga stanu, med rokodelci in kmeti se semtertje po-
greša gorečnost v veri; ljudje ne poslušajo radi
oznanovanja resnic sv. vere, so mlačni v prejema-
nji sv. zakramentov in se sploh ravnajo bolj po
poželenju mesa, kakor po naukih Kristusovih.

Torej, poslan od sv. Očeta papeža Pija IX., za višiga pastirja Goriske škofije, spoznam svojo dolžnost, vas, preljubi kristjani! v svojim prvem ogovoru v Gospodu opominjati, da si perzadevajte živo vero v resnice od Boga nam razodete v sebi obudovati, ker to vam bo k častni, posebno pa k večni sreči teknilo.

Od kod pa pride sv. vera, ki nam je toliko potrebna?

Na to vprašanje odgovori sv. Pavel rekoč: „Velikokrat in po mnogih potih je nekdanj Bog govoril očakam po prerokih, in zadnjič tiste dni nam je govoril po Sinu, kteriga je postavil deležnika vsih reči, po kterim je stvaril tudi svet, kteri, ko je svetloba časti in podoba bitja njegoviga in vse z besedo svoje moči nosi, je očiščenje od grehov opravil in sedi na desnici veličastva na visokosti“. Pred svojim vnebohodom je Jezus svojim apostelnam in po njih tudi njih naslednikom zročil sveto službo, namreč oznanovati resnice sv. vere, deliti vernim sv. zakramente, ter jih voditi po poti zveličanja.

On reče apostelnam: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jez vas pošljam“. — „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Torej pojdite in učite vse narode, in kersujte jih v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Učite jih spolnovati vse, karkoli sim vam zapovedal. In glejte, jez sim z vami vse dni do konca svetá“.

Memo apostelnov je Gospod izvolil še drugih dva in sedemdeset učencov in jih je poslal po dva pred svojim obličjem. „Pojdite, jez vas pošljam kakor jagnjeta med volkove. — Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje. Kdor pa mene zaničuje, zaničuje njega, kteri me je poslal“. —

De bi bili apostelnj in učenci med seboj sklenjeni, da bi se med njimi edinost ohranila, jim je dal poglavarja sv. Petra, na kteriga je svojo cerkev zidal, — kterimu je dal ključ nebeskiga kraljestva, — in kterimu je ukazal pasti njegove jagnjeta in njegove ovce. — Kakor so apostelnj dobili Petra za svojiga poglavarja, tako so bili oni poglavarji dva in sedemdeset učencov, ki jim jih je Jezus pomagavce dal. Ker pa apostelnj in učenci niso povsod in zmeraj per vernih biti zamogli, so si izvolili naslednike, škofo in mašnike. Ravno tako so delali in delajo njih nasledniki do današnjiga dne. Namesto sv. Petra je njegov naslednik na apostolskim stolu v Rimu, sv. Oče papež, na mesto apostelnov so škofje, in na mesto učencov mašniki stopili.

Tako se je nauk sv. vere, kakor so ga Kristus in apostelnj oznanovali, do današnjiga dne v Rimski katoliški cerkvi ohranil. Kdor tedej v čisti veri Jezusovi podučen biti želi, naj posluša duhovne pastirje, kteri so od svojiga škofa pooblasteni, resnice sv. vere oznanovati. Kar sv. Pavel od sebe in apostelnov pravi: „Mi smo poslanci Kristusovi“, to velja tudi od sedanjih duhovnih pastirjev.

Vera pa sama na sebi, če sadu ne obrodi, človeka ne more zveličati, kakor nas uči Jezus, rekoč: „Vsako dobro drevo, rodi dober sad“. In: „Ne vsak, kteri mi pravi: Gospod! Gospod! pojde v nebesko kraljestvo, ampak kteri stori voljo mojiga Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebesko kraljestvo“. Ravno tako nas uči sv. apostelj Jakob, ki piše: „Kaj bo pomagalo, bratje! če kdo pravi, da ima vero, del pa nima? Ga bo li vera mogla zveličati?“

„Vera, če nima del, je mrtva sama na sebi.“ Vsak naj si tedej v svojim stanu, v kteriga je od Božje previdnosti poklican, perzadeva svoje dolžnosti spolnovati.

Posebno pa opominjam vas, starše: Skerbite za časno in večno srečo svojih otrok. Podučite jih v resnicah sv. vere ali sami ali po drugih; pošiljajte jih v šolo, kjer se lahko ne le kersanskiga nauka do dobrega naučijo, ampak tudi marsikaj koristniga za svojo časno srečo. Izredite jih v strahu Božjim; odvracajte od njih vse pohujšanje; kažite jim s svojim bogaboječim življenjem, kako naj živijo, da bodo večno življenje dosegli. Ako je treba, otroke svariti, in jih strahovati, jim nikar ne zanašajte. Pomislite, da bote Bogu odgovor dajali, če vaši otroci zavolj vaše zanikarnosti v greh in nesrečo zabredejo.

Opominjam pa tudi vas otroke, sinove in hčere, bodite pokorni svojim staršem, kteri so vaši narveči dobrotniki in namestniki Božji. Pomanjkanje pokorsine otrok do njih staršev je dan današnji zalostno znamenje, da je vera tudi med priprostim ljudstvom pešati začela. Kdor staršev ne spoštuje, se tudi Boga ne boji; že v starim zakonu se bere: „Kdor se Gospoda boji, spoštuje starše. — Spoštuj svojiga očeta z djanjem, z besedo in z vso potrpežljivostjo, da njegov žegen nad te pride in do zadnjiga per tebi ostane“.

Kar so starši svojim otrokam, to naj so gospodarji in gospodinje svojim poslam, hlapcam in deklam. Sv. Pavel pravi: „Kdor za domače ne skerbi, je vero zatajil in je hujski kakor nevernik“.

Nasproti morate pa tudi vi posli svoje gospodarje in gospodinje spoštovati in jim pokorni biti zavolj Boga, kakor vas opominja apostelj, rekoč: „Vi sužnji bodite pokorni svojim telesnim gospodarjem v priprostosti svojiga serca, kakor Kristusu. In nikar ne služite na videz, kakor de bi hotli ljudem dopasti, ampak kakor sužnji Kristusovi, storite Božjo voljo iz serca radi in služite z dobro voljo kakor Gospodu, in ne kakor človekam“.

Še veliko drugih važnih resnic katoliške vere bi vam, ljubi kristjani! rad perporočil, ako bi čas in okolišine perпусти. Kakor škof želim sicer, da bi zamogel vsim svojim podložnim sv. vero oznanovati; ker je pa to nemogoče, imam namestnike, duhovne pastirje, kteri so od mene k temu imenitnemu delu pooblasteni. Tudi njim sim pisal obširni list, v kterim jih opominam njih dolžnost do vernih kristjanov, kteri so njih duhovni skerbi izročeni. Poslušajte radi njih nauke, sprejmite jih kakor poslance Kristusove. Sv. Pavel opominja kristjane: „Bodite pokorni svojim višim in bodite jim podložni, zakaj oni čujejo kakor taki, kteri bodo za vaše duše odgovor dajali, da to z veseljem store in ne zdihovaje, kar bi za vas ne bilo dobro“. Po duhovnih uči cerkev, „kdor pa cerkve ne posluša“, se po nauku Kristusovim med nevernike šteje.

S tem kratkim listam sim želel vas, ljubi kristjani! per nastopu svoje svete službe ogovoriti. De bi pač moje besede rahlo zemljo najdle! De bi se to zgodilo, ne bom opustil Boga, od kteriga vsak dober dar pride, ponižno in pogosto prositi. Združite pa tudi vi svoje molitve z mojimi. Posnemajmo v tem sv. Pavla, kteri zagotovi Rimljane, da se v svojih molitvah ne prenehama njih spomni, nasproti jih pa prosi, da naj mu pomagajo per Bogu v svojih molitvah.

Molite za sv. Očeta papeža Pija, da kersansko ljudstvo od njega vojeno v veri in dobrih delih raste.

Molite za našiga presvitliga Cesarja Franciška Jožefa, de sebi zročene ljudstva z močjo in z modrostjo vlada.

Molite tudi za-me nevredniga služabnika Gospodoviga, de naj se milostljivo na-me ozre, de bom svojim podložnim lepe zglede dajal in z njimi vred večno življenje dosegl.

O usmiljeni Bog! žegnaj verne kristjane, moji duhovni skerbi zročene. Razsvetli jih, de bodo moje in svojih duhovnih pastirjev nauke in opominjevanja radi poslušali in po njih živeli. Oziviljaj njih upanje, de bodo pred vsim drugim Božjiga kraljestva iskali; užgi v njih srcih sv. ljubezen, de bodo tebe čez vse, in bližnjiga kakor sebe ljubili.

Žegnaj nas vse, pastirje in ovce, de se nobeden zmed nas ne pogubi, temuč vsi večno življenje dosežemo. Amen.

Dano v Gorici dan sv. Janeza Kerstnika 1855.

Andrej,
Viši škof.

Usmiljene sestre.

„Ljubite bližnjiga, kakor sami sebe, je mili naš Zveličar učencam in poslušavcam svojim vedno zapovedoval in tudi z gledam poterjal. Gladne je s čudovito pomnoženim kruham nahranjal, bolnike z vsemogočno svojo besedo ozdravljaj, žalostnim gorke solzice otéral, vse človeške težave je lajšal in vse britkosti in grenkosti slajšal. Ta prelepi zgled posnema in spolnuje sv. katoliška cerkev, ker vsakimu kristjanu zapoveduje, de ima po moči in zmožnosti reve in nadloge bližnjiga svojiga manjšati. Pa sedanji ljudje so merzloserčni sebigrabci, in ljubezen — ako jo tudi vedno po jeziku valjajo — radi radi opuščajo, de pri vsi baharii in ljudomilnosti siromak poginja, ker je njih ljubezen do bližnjiga nerodovitniši od žareče pustine in sem ter tje morde le kako sodomsko lesniko donaša. Zatoraj je osnovala sv. katoliška cerkev društva — duhovne redove — ki imajo posebno dolžnost, de človeško revšino in siromaštvo lajšajo in manjšajo. Veliko takih redov je že svet vžival — današnje dni pa je naj imenitniši red milostnih sestrá. In zatoraj naj kaj od njega spregovorimo.

Pervo polovico 17. véka je po vsim Francoskim huda lakota divjala, zlasti pa v Lotaringii, kjer je bila 30letna vojska tako uboštvo in tako strašan glad napravila, de so sestradani dečki otročiča, ki je bil iz kočice stopil, raztergali in pozerli. O ti prestrašni dóbi prehaja „óče ubozih“ sv. Vincenci Pavljanski francosko deželo, ter povsod tolaži, pomaga, podpéra, in ker sam vsi deželi ni mogel zadostiti, je osnoval red usmiljenih sestrá, ki naj bi ubogim siromakam in bolnikom z dušno in telesno pomočjo postrezale. Urno se je bil ta red skor po vsi Evropi razširil, ker kmalo so ljudje njegovo korist in veliko potrebo previdili. Vsi rahloserčni kristjani, posebno bogati plemenitniki, so jim svojiga premoženja delili, in le Bogu samimu je znano, koliko revšine so ti angeli vsim siromakam olajšali, koliko bolnikov z materinsko ljubeznijo ozdravili ali terdovratnih grešnikov na smertni postelji spreobrnili. Puntarska vstaja Francozov je vse kar je bilo Božjiga, tedaj tudi usmiljene sestre iz dezele spravila. Pa zdaj še le spoznajo ljudje v usmiljenih sestrah dragi nebeški dar, zdaj jih se le po vsi vrednosti cenijo; težko jih

pogrešajo in željno nazaj pričakujejo zavolj očitne revšine in slabeji postrežbe po bolnišnicah. Zatorej je cesar Napoleon I. vsim resničnim ljudoljubam ustreči hotel, ter je leta 1807 ta red vnovič na Francoskim vpeljal. Današnje dni se nahajajo usmiljene sestre že po vsih delih svetá, skor v vsakim večim mestu imajo bolnišnice in siromašnice. Pa zakaj zlasti ljudstvo tako po njih hrepeni, in ko njih delavnost okusi, nič več od sebe ne spusti? — Vzrok tega je silo velika skerb, varčnost in moč kersanskiga zgleada do izročeni ubozih in bolnikov.

Kako prijazno in ljudomilo usmiljene sestre za reveže in bolnike skerbé, zamore le tisti zapopasti, ki se je z lastnimi očmi njih postrežbe prepričal. Zagotoviti nas pa mora tega že tudi njih nebeški poklic. Naj čistejši ljubezen do bližnjiga, ki zamore samo zavolj Boga izvirati, vodi device v ta težavni red. In de bi se kaka nevredna vanj ne prikradla, mora vsaka oestro triletno skušnjo prestat. Ktera pa hoče poskušnjo začeti, mora biti že 18 do 24 let stara, zakonska devica, postene rodbine in brezmadežniga imena, krepke postave in bistriga uma. Kdor v tih letih sklne svetu se odpovedati in grenkosti namest posvetnih nasladnost vživati, mora že gotovo gorečo ljubezen do Boga v sercu netiti. Pa še hude, clo za možake težavne in strašne skušnje jo čakajo. Pervo leto skušnje nosi devica še svojo navadno obleko in opravlja naj nižji, naj ostudniši dela. Mislimo si *rahlocutno gospodičino* plemenitne rodovine (in takih ima ta red dovolj) o naj hujsi sîmi, ko od mraza vse poka, *zunaj pri vodnjaku v coklah onesnačeno pertenino spirati in grozno smerzovati*; mislimo si jo zopet v bolnišnico pridši vse *zanemarjene, ostudne bolnike očeati, njih cape kerpati, smradne, gnjile rane iztrebljati in preobezovati, bolnike prenašati, vzdigavati, duhteče postelje prerahljavati, o naj strašniših opravilih zdravnika brez škodljivih mehkužnih občutljejev po vsi moči podpérati in slednjič toliko umirajočim smertni pot otérati*: in gotovo moramo iz vsiga gerla zaklicati: *To je resnični, to je Božji poklic v ljubezni do Boga in bližnjiga globoko vkoreninjen, sicer bi se pogled človeške revšine krivo nardusenje zaterl, in take strašne, vsi naši natori protirne opravila morajo vsak plamen plitve ljubezni do tega stanu popolnoma zadušiti!* In to so vsakdanje pokušnje sladkosti prihodnjiga življenja; pogosto pa dobivajo še težji: *Kar nenadno se jim zapore, naj merlice v čisto platno zasijejo, ponoči same hišo ostrašijo, ter vse nadstropja, vse hodiša, vso bolnišnico, vse kleti (keldre), cerker in mertrašnico pregledajo!* Koliko serčnosti je treba devici, ker bi se skor vsakimu možaku lasje šetinili! Zraven teh vaj v bolnišnici, mora znati tudi vse gospodinjske dela, in ali v kuhnji ali na vertu ali pri sivanji, kakor in kjer je veči sila, vse zapovedi natanko in zvesto spolnovati. (D. sl.)

Nekoliko iz misionjskih naznanil.

(Od 1. sušca 1854 do posled. sveč. 1855.)

(Dalje.)

Na svojim popotvanji z apostolskim Provikarjem je bil Moga tudi v hišo nun dobriga Pastirja v Kairi prišel. Najdel jih je vse v govorišnici zbrane, in se je močno začudil, ko je vidil vse enako oblečene. Ob kratkim jih pozdravi, se usede na svoj eno ped visoki stoliček ter g. Provikarja

nesterpljivo praša: kdo de so te žene, ki so si vse med seboj tako močno enake. Gosp. Provikar pre-tolmačijo vprašanje gospé prednici, in ona jih prosi, naj mu odgovoré, de so njih sestre. Na to Mogà urno kviško plane, in se izgovarja, de tega ni vedil, potlej k vsaki sestri posebej gre in ji z veliko priserčnostjo roko podaja. Med govorjenjem ga gospa prednica vpraša, če bi njegovi rojaki dopu-stili, de bi one v njegovo deželo prišle ter mlade zamurkinje učile? To vprašanje ga je nekoliko zbudilo, ker se mu je že natolcovanje, de bi se uni takimu namenu ustavljali, čudno zdelo. Reče tedaj: „Ako vas hoče vaš brat, ki je naš oče, seboj vzeti, in ako vi hočete z njim priti, koga vas bo zader-ževalo? Radi bomo vas sprejeli, ker imamo dosti dekličev, ktere zamorete učiti in oblačiti“. Opom-nili so mu pa g. Provikar, de za zdaj te gospé še ne morejo z njimi iti, ker jim je hiše treba, ktera se mora še le zidati. — Ko Mogà v svojo doma-čijo pride, je svojim rojakam veliko od teh Provi-karjevih sester pripovedoval in jih opominjal, de naj pridno pripravljajo petrebnih reči za zidanje, de se hiša dodela in bodo potem vse prišle, ktere je on z lastnimi očmi vidil, in njih hčere srečne storile. Zavoljo tega so pri uni oblačilni delitvi matere in hčere g. Provikarja mnogo opraševale, če bodo prihodnje leto njih sestre z njimi prišle, de bi dekliče učile, kakor oni fantiče učijo? Ka-zali so jim na Očeta v nebesih, kteri sam zamore storiti, ako bodo goreče prosile, de se njih prošnja spolni, če tudi ne precej prihodnje leto, pa saj pozneje.

Baričani imajo silo pomankljivo zaznamnjane razločnih časov, še posameznih dni ne vedo ime-novati. Tudi tega so se mogli učenci še le priva-diti. Nedelja je dobila ime „kor na Mun“ — dan Gospodov; praznik „kor duma“ — veliki dan; Ma-riin praznik „kor duma na Maria“ — veliki dan Marije; ponedeljik „kor mureg“ — drugi dan, itd. do sabote. De so nedeljo precej zjutraj zgodej pred drugimi dnevi povzdignili, je bil na dvoriši mision-ske hiše visok drog z brončnim križem na verhu zasajen, s kteriga se je vilo veliko bandero z zgod-njo danico. Ta dan se nič ni smelo delati, vsi mi-sionski in brodarji so mogli biti praznično oblečeni. Tako so se učili bližnji prebivavci častitljivost tega dne spoštovati, so se tudi vedno bolj in bolj dela zderževali ter so radi dan na misioniši dopernašali. Ako so drugi kje od deleč prišli z dervi za po-slopje ali s travo za streho, jim je bilo naznanjeno, de ta dan se nič ne kupuje, in pustili so svoje reči na kakim kupu, ter jih naslednji dan izkupčevali. — Ob nedeljah in praznikih je bil po sv. maši ker-sanski nauk razlagan. Proti devetem, ko je bilo že navadno obilno ljudstva skupaj, so jeli litanije peti s spremljanjem tiste fisharmonike, ki jo je nek mi-sionski dobrotnik v Solnimgradu pred dvema letama misionu daroval. Ti glasovi so Baričane opanali, vsi zamaknjeni so jih poslušali. Na to je nasledo-vala kaka Marijna pesem. Naj je bilo stanovanje še tako napolnjeno z ljudmi, se ni nobeden ganil, vse je bilo tiho tiho, dokler niso glasi oddoneli; zdaj še le so se začeli na glas čuditi in so ogle-dovali skrivno reč, iz ktere so glasovi izvirali. Ko so ugledali, de so zobci (taste) s slonovo kostjo obdjani, so marsikterikrat popraševali: „če vsak slonov zob, ko v deželo belih pride, dobi lastnost, de tako prelepo poje?“ Včasih jih je bila tolika

množica, de jih je hiša le nar manjši del zmed njih zamogla obseči; in tedaj so drugi v ravno ta-kim redu in miru zunaj čakali, de bi saj tako pre-sladke glase slišali. (D. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Svetinje v veseli spomin cerkve-niga shoda v Rimu za poterjenje resnice, de je Marija Devica brez madeža izvirniga greha spočeta, so vaim tolikanj všeč, de se je že zopet novih naročnikov zanje oglasilo. Ker bomo toraj tretjič ponje pisali, naj nam tisti, kteri bi imenovano svetinjo radi imeli, vsaj v 14 dneih svojo željo naznanijo. (Velja pa sreberna 8 gld.; bronasta 3 gld.; iz britanske kovine s tokam vred 40 kr., brez toka 30 kr.; v lepih steklenih obodih za sta-niško lepotijo 50 kr.; z zlatimi obodi 1 gld.; manjši svetinja se dobiva po 9 in po 6 kr.)

* Tudi v Celovcu so napravili katoliško rokodel-sko družbo. — Misionska odprava za srednjo Afriko bo prišla dans ali pa jutri iz Dunaja, in 10. t. m. iz Ter-sta odrine; bo jih neki okoli 20 vsih, med njimi za zdaj 6 duhovnov, eden poznejši za njimi pojde v Aleksan-drijo. Znati je, de se bodo nekaj časa v Egiptu mudili, de jim kdo iz Hartuma naproti pride. — Nova fara sv. Jakopa v Terstu, ktere okraji so že natanko določeni, bo 25. tega mesca svoje djanje pričela.

Razgled po keršanskim svetu.

Češko. Ravno je prišel na svitlo 2. zvezek cerkveniga časnika „Blahovesta“, napolnjen z lepimi in koristnimi apisi, vredovan po gosp. V. Štalcu v Pragi. Oblika tega verliga časnika je podobna uni od „Siona“; velja za pol leta 2 gold. po pošti. Veliko naj izverst-niših Čehov je sodelavcov teh listov, ki so se na pe-čanje nj. svitlosti kardinala Švarcenberga zopet zbudili; torej bi privošili, de bi jih tudi Slovenci prebirali, kteri češko razumé.

V Inšpruk je znani očetnik zamurskih otroči-čev misionar Olivieri 21. uniga mesca z 11 zamurskimi dekliči prišel. Mlado in staro skupaj germi in razve-seluje otročice z malimi darili sladkarij in svetih po-dobic, misionarja pa z denarnimi pripomočki za njegovo nadaljno djanje keršanske ljubezni, to je, za odkupo-vanje nesrečnih otrok iz sužnosti. — Zdaj že smemo upati, de tudi k nam že skorej z obljubljenimi zamur-kami pride.

Iz Rima. Sveti Oče so neki po srečno prestani nevarnosti pri sveti Neži obljubo storili, v enim letu k Materi Božji lavretanski na Božjo pot iti, ali pa eno cerkev zidati. Enake namene imajo tudi kardinali in pre-lati, ki so bili takrat z njimi.

Mili darovi.

Za afrikanški mision.

Marija N. iz Gorice 1 gld. — Iz Šent-Lenarta 1 zlat, 1 terdnjak in 3 dvajsetice. — Iz Cerknice 1 gld.

Za katoliško rokodelsko družbo v Ljubljani.

Duhoven 3 gld. — J. S. 5 gld. — Gosp. Lukman 10 gld. — Gosp. Holzer 10 gld. — Gosp. Betge 5 gld.

Za bolnišnico v Jablunki.

Neimenovana gospá 12 gld. — Več dobrotnikov 1 gld. — Neimenovan dobrotnik 10 gld. — Dobrotnik 1 gld.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Planinska lokalija je podeljena gosp. Danielu Terčku. Šentrupeškemu kaplanu.